

käest ennam, kui sa linnast said? „Jah,
Herra! mo ommad witsad pekswad mind.
Ma tannan teid selle hea öppetusse eest,
teine ford tahhan targem olla ja otse õigust
räkida. Se nassi maksab ka middogi.”“
Maene tannas ja läks koio. Mees tannas
ka ja olli parrandud keigeks ommaks ello ajaks
ja olli nimaks keige ausam mees waldas.

Mi kaua, kui ma-ilm on seisnud,
On furjus paljo waewa teinud,
Mi kaua, kui ta seisab veel,
On raskeks foormaks tigge meel.

Üks helde süddä, lahke meel,
Peab innimessi õigel teel:
Keik, süddant, meelt ja ello viit
Mi kaua, funni lahkuub siit!

Surno pea-lu.

Üks reisia, kes paljo maad jallo läbbi
käis, juhtus ühhe korra surno pea-lu ja kon-

tide peale kommistama. Sedda nähjes, ütles
temma: „Anna andeß, armas wanna wend!
et minno jolg foggematta valjuste sinno lude
wasto töufas. Ma ei tunne sind kül mitte,
kes sa omma ello aial olled olnud, ehk mil
aial sa ma peal olled ellanud; agga sinno
luud näitavad mulle, et sa üks minno sug-
ust ello hing olled olnud. On nüüd Jum-
mala ilmad sinno luud mulla pöuest välja
fisfunud, ehk ei olle need luud ialgi õnnis-
tud muldas hinganud? Tulle, mo wend! et
ma so laiale pillatud luud foggun ja neid
jäalle meie omma pöue, se on: mulda mattan.
Sinno ümber pirab keik ma-ilma illo ja au
tuhhandete wiide, himmude ja tahtmiste jär-
rele: keik ciawad pallawa werrega ma-ilma
au, rahha ja woõra Jummala tenistust tag-
ga, agga sinno luid ei korrista ükski. Sadja
aasta eest joofsid sinna ehk ka selle sure ma-
ilma mürrina sees ja peessid tuult, kui ni mõn-
ni meie ajal. Sa ollid ehk üks rikkas, suur
ja auustud, ehk ollid ka alw füllane, orri ehk
kehwa mees. Üks wagga õiglane, ehk au-